

[Nedergaard.]

ret alvorlige Forhold, saa forholder de sig rolige en Tid. Jeg har ogsaa spurgt Folk, der har med Sædelighedssager at gøre, og de har brugt det Udtryk: Denne Lov er et tveægget Sværd for Sædeligheden inden for vort Lands Ungdom.

Jeg kan derfor ikke være med til at give en Kommission den tiltænkte Myndighed, naar det gælder Mennesker, som skal færdes frit; og da der jo er Sandsynlighed for, at Loven bliver vedtaget, vil jeg i høj Grad haabe, at den Kommission, der faar Ret til at træffe saadanne Afgørelser, aldrig vil kunne træffe en saadan Afgørelse, uden at det er med bævende Hjerte, de griber Pennen.

Jeg vil endnu blot bemærke, at Straffeloven yder en meget stor Beskyttelse i hvert Tilfælde for dem, der er under 18 Aar, idet den siger, at den, der grundet paa Alder og Erfaring ved groft Misbrug forleder en af den Slags Personer til Samleje, er en Forbryder, der kan straffes med indtil 4 Aars Fængsel. Jeg ved ganske vist, at denne Beskyttelse ikke ydes alle Vegne, idet der er Politimestre, som har villet give Bestemmelsen en saadan Fortolkning, at det kun er ved første Samleje, der kan straffes. Man er jo ganske klar over, at det har ikke været Lovens Mening. Men bliver Loven benyttet, vil der øves en ret stor Omsorg netop for disse, og jeg vilde gerne, at vi skulde have set, hvordan Straffeloven havde virket, og hvilke Følger det havde haft, inden vi var gaaet til at behandle og vedtage en Lov af denne Art. Jeg vil derfor selv stemme imod Lovforslaget og tilraade andre at stemme imod.

Socialministeren (Steincke): Jeg takker Udvalget for dets Arbejde og har i og for sig intet at føje til den ærede Ordførers Udtalelser. Det skulde da være det, at jeg ikke haaber, at Bemærkningen i Betænkningen om, at der bør samles det størst mulige Materiale, skal forstaas alt for bogstaveligt. Jeg sporer jo ellers ikke hos dette høje Ting nogen Tilbøjelighed til at gøre Administrationen alt for omstændelig. Jeg har heller ikke Indtryk af, at den ærede Ordfører i Almindelighed gør sig til Ordfører for en anden Tankegang, saa jeg gaar ud fra, at jeg maa opfatte disse Udtalelser med den fornuftige Begrænsning, som Hensynet til en ikke alt for omstændelig Administration gør naturlig. Men i øvrigt har jeg bemærket mig Udtalelserne i Betænkningen og har intet at svare heroverfor.

Til det ærede 8de Medlem for 2den

Kreds (Nedergaard) vil jeg sige, at hans Udtalelser jo nok kunde foranledige en længere første Behandling igen. Det er der dog vel næppe Grund til, men jeg vil alligevel knytte enkelte Udtalelser til hans Bemærkninger.

Det ærede Medlem siger, at hans Særstilling skyldes de Erfaringer, han har gjort ved Samtaler med Forældre, hvis Børn faldt ind under denne Lov. Maa jeg dertil sige: min Særstilling til den hidtil gældende Lovgivning skyldes de Erfaringer, der her og i andre Lande er gjort af dem, som havde med aandssvage at gøre, og som har været Vidne til alle de Ulykker, som disse Menneskers ukontrollerede Forplantning har medført for Samfundet, for dem selv og for den næste Generation. Jeg vil hellere indtage den Særstilling, jeg med denne Begrundelse har, end den Særstilling, det ærede Medlem har.

Det ærede Medlem hævdede derefter, at ved Indgreb af denne Art paavirktes ogsaa vedkommendes Pligtfølelse, moralske Ansvar o. s. v. Mon det ærede Medlem har tænkt paa, at det er aandssvage, det drejer sig om? Det kan jeg ikke lade være med at tænke paa.

Det ærede Medlem havde den Opfattelse, at der ved Gennemførelse af Lovforanstaltninger som disse vilde opstaa Fristelse til ubunden Usædelighed. Nu forekommer det mig, at dette Begreb trives ganske livligt i Forvejen, men jeg tør ikke benægte, at der kan forekomme Tilfælde, hvor et ikke tilstrækkeligt Tilsyn med Personer, særlig ganske unge Kvinder, der er aandssvage, og som underkastes Sterilisation, kunde medføre en Fare i den Retning, det ærede Medlem angav. Derfor gjorde jeg ogsaa opmærksom paa — jeg tror, det var ved Sagens første Behandling —, at der naturligvis paahvilede den Anstaltsledelse, der havde Ansvaret for vedkommende, et vist yderligere Ansvar som Følge af de Betragtninger, der er gjort gældende her, at man maatte vaage over, at vedkommende var under effektivt Tilsyn. Det ærede Medlem nævnte som Eksempel paa Faren for Udbredelse af Usædelighed Tilfælde, hvor steriliserede vendte tilbage til et Redningshjem. Ja, har der overhovedet foreligget mere end eet saadant Tilfælde? Det har der ikke, saa vidt jeg ved. Det er forelagt mig fra vedkommende Fredeshjems eller Redningshjems Bestyrelse, og det er, saa vidt jeg ved, kun et specielt Tilfælde. At det skulde foranledige nogen særlig Opsigt, forstaar jeg ikke; det maa man i hvert Fald nok kunne stoppe. Men i øvrigt sagde jeg